

La deuda

Direcció i guió: Daniel Guzmán **Països:** Espanya i Romania **Durada:** 109 min **Any:** 2025
Gènere: Drama social **Interpretació:** Daniel Guzmán, Rosario García, Itziar Ituño, Susana Abaitua... **Música:** Richard Skelton **Fotografia:** Ibon Antuñano **Distribuïdora:** Wanda Visión **Estrena a Espanya:** 17/10/2025
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

El Lucas, un home de 47 anys, i l'Antonia, una dona gran, conviuen en un pis cèntric de la ciutat. Malgrat les seves dificultats econòmiques, el Lucas i l'Antonia viuen amb afecte, il·lusió i sentit de l'humor. La seva vida transcorre de manera quotidiana fins que un fons d'inversió adquireix l'edifici per convertir-lo en pisos turístics. El Lucas intenta aconseguir els diners necessaris per evitar perdre la casa, però una decisió errònia canviarà la resta de les seves vides. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Dignitat en temps de desnonament

El cinema espanyol ha trobat en els drames socials un espai privilegiat per reflectir les esquerdes d'un sistema que margina els més vulnerables. En la seva tercera pel·lícula, **La deuda**, el director **Daniel Guzmán** torna a demostrar la seva sensibilitat per retratar les ferides del present amb un relat íntim i ferotge que aborda temes tan incòmodes com la precarietat, els desnonaments i la culpa. Després de *A cambio de nada* i *Canallas*, el director madrileny s'atreveix a posar-se també davant de la càmera per donar vida al Lucas, un home derrotat per la falta de feina, asfixiat pels deutes i obligat a reinventar-se cada dia per seguir endavant.

El Lucas comparteix un pis deteriorat amb l'Antonia (**Rosario García**), una dona gran afectada de demència que no es pot valer per si mateixa. Tot i que no els uneix un vincle familiar, la seva convivència està marcada per un afecte genuí que converteix aquell espai en un refugi fràgil davant d'una realitat despietada. Però aquesta quotidianitat trontolla quan reben l'ordre de desnonament: el banc, en la seva lògica incansable del benefici, planeja reconvertir l'habitatge en un rendible pis turístic. La crítica social és clara, recordant tant el **Fernando León de Aranoa** més incisiu com l'**Alejandro González Iñárritu** més despietat en la seva visió de la fatalitat.

La pel·lícula, però, no es queda en la denúncia estructural. En un rampell de desesperació, el Lucas roba un desfibril·lador de l'hospital. Una acció aparentment absurda que desencadena la tragèdia: quan l'aparell és requerit per salvar la vida d'un pacient, la seva absència provoca una mort evitable. Amb aquest **gir inesperat**, Guzmán no només confronta el seu personatge amb la càrrega insuportable de la culpa, sinó que també sacseja l'espectador, semblant dubtes sobre fins a on ens pot portar la desesperació i quin preu estem disposats a pagar per sobreviure.

El relat se sosté en una direcció sòbria i continguda, que esquivia el melodrama per deixar espai a la veritat dels personatges. La **fotografia a càrrec d'Ibon Antuñano**, de tons apagats i atmosferes ombrívoles, captura la decadència urbana d'un Madrid cada vegada més castigat per la gentrificació, sense renunciar a una certa elegància visual que atorga dignitat als protagonistes. Guzmán compon plans carregats de simbolisme, en els quals els interiors abarrotats i els carrers desgastats funcionen com un mirall de l'asfíxia emocional del Lucas i l'Antonia.

En el terreny interpretatiu, el mateix Guzmán ofereix una caracterització convincent del Lucas, però la revelació absoluta és **Rosario García**. La seva Antònia, marcada per la fragilitat física i la confusió de la demència, s'erigeix com un personatge d'una humanitat aclaparadora. La seva naturalitat i petits gestos converteixen cada escena en un recordatori que darrere de cada estadística de desnonaments hi ha vides i records condemnats a l'oblit.

A **La deuda**, els silencis pesen tant com les paraules, i els instants de calma tensa —una visita al banc, una espera a l'ambulatori— resulten tan demolidors com qualsevol clímax dramàtic. Guzmán, lluny de buscar cops d'efecte, aposta per una narrativa que transmet l'horror des de la inevitabilitat i la culpa, fent que la tragèdia s'instal·li en allò que és quotidià.

Per què cal veure-la?

Al capdavant, és una pel·lícula que transcendeix el drama social per convertir-se en una reflexió sobre la pèrdua, la dignitat i les decisions que marquen destins irreversibles. Commovedora i interessant.

Gemma Ribera - comoexplicarte.com